

LBRIS

We know
books

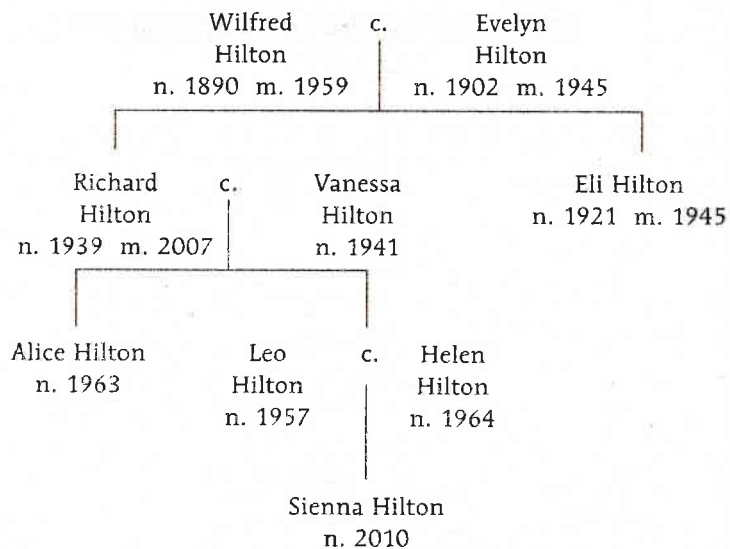
EMILY GUNNIS

Camera secretă

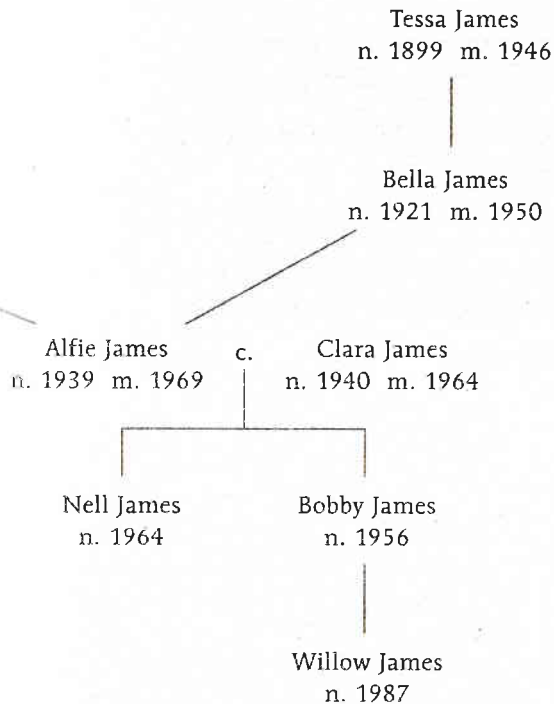
Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

CONACUL TISELOR

CASA PAROHIALĂ

PROLOG

*Luni, 8 ianuarie 1945
Kingston-near-Lewes, East Sussex*

- Au ajuns deja.

Tessa James a privit pe fereastra dormitorului ei și a văzut două mașini de poliție care au oprit în fața vechii case parohiale, iar luminile farurilor au făcut-o să tresară și să se întoarcă pe călcâie înainte de a se repezi înapoi la nepotul ei de șase ani, care stătea pe podeaua palierului, tremurând de frică.

- Baba, mi-e frică. Nu vreau să stau singur pe întuneric.

Alfie o privea fix, cu ochii albaștri ca de gheață ai familiei James; atât de fix, încât simțea că băiețelul se uită direct în sufletul ei.

A prins-o de mână pe bunica lui, în timp ce ea ridica ultima treaptă, dând la iveală o mică ascunzătoare sub scări; un bârlog pentru preot, destul de mare încât să intre o saltea, dar nimic altceva, pe care îl descoperise accidental când se mutase în căsuța de țară aproape prăbușită, pe vremea când era însărcinată cu mama lui Alfie, în urmă cu peste două decenii.

- Intră aici, repede, l-a îndemnat ea.

Știind că nu are de ales, băiatul s-a strecurat înăuntru, apoi a întors capul și a ridicat privirile spre ea, iar

părul negru îi încadra frumos obrajii când a început să plângă.

- Alfie, ascultă-mă, să nu ieși decât dacă nu mai poți altfel; trebuie să rămâi ascuns. Ai destule provizii pentru cinci zile. Am trimis o telegramă urgentă mamei; ea știe că ești aici. Va veni după tine mai devreme de atât, poate chiar mâine.

- Și dacă nu vine? Ce mă fac? a zis el, începând să plângă cu suspine.

- Va veni, Alfie.

Tessa și-a șters lacrimile, disperată că trebuia să închidă capacul camerei secrete înainte ca poliția să se năpustească înăuntru și să vadă intrarea ascunsă. Cum mama lui Alfie lucra la Portsmouth ca servitoare, Wilfred Hilton n-ar fi ezitat să ia băiețelul - nepotul său ilegal - și să îl trimită undeva în străinătate, de unde n-ar mai fi venit și nu s-ar mai fi mai auzit de el niciodată.

- Promiți, Baba? Pentru că eu știu că tu îți ții promisiunile.

Lacrimile îi lăsau urme pe obraji, murdare după cât se jucase afară, pe câmp, în aceeași zi, mai devreme. Dăduse fuga înăuntru ca să scape de ploaie, cam în același timp când bătuse cu pumnii în ușa casei Sally, servitoarea din casa familiei Hilton, udă până la piele.

- Trebuie să veniți, doamnă James, a spus ea, cu ochii holbați de frică și gâfâind după ce alergase prin pădurea ce lega Conacul Tiselor de vechea casă parohială, unde locuiau ei. Doamna Hilton e gata să nască, dar copilul s-a blocat. Doctorul spune că va muri dacă nu veniți repede. A zis să vă aduc. Nu știe ce se facă.

Tessa a simțit că i se strânge stomacul la gândul durerii pe care o avea de îndurat Evelyn Hilton în mâinile doctorului Jenkins.

- Sally, știi că domnul Hilton mi-a interzis să mă apropiu de soția lui. Nu am consultat-o pe doamna Hilton; este treaba doctorului să aducă copilul pe lume sănătos.

Luptându-se cu lacrimile, a încercat să închidă ușa.

- Vă rog, doctorul m-a implorat să vă conving, a zis Sally. A zis că îi va spune domnului Hilton că el v-a solicitat prezența și va lua asupra sa toată răspunderea pentru faptul că vă aflați acolo. Vă rog, doamnă James, este atât de mult sânge! Doctorul spune că sunteți singura care o poate salva. Vor muri amândoi dacă nu veniți. Am crezut că nu mai suport să îi aud țipetele, dar acum a tăcut și este și mai rău.

- Unde este domnul Hilton? a întrebat Tessa.

- A plecat cu mașina după ce v-ați certat în legătură cu șederea dumneavoastră aici, la vechea casă parohială. Vedeți, a primit o telegramă în dimineața aceasta, care spunea că domnișorul Eli a fost ucis pe front. Doamna Hilton a fost foarte supărată; au luat-o durerile la scurtă vreme după ce a plecat domnul Hilton. L-am chemat pe doctorul Jenkins, așa cum mi s-a spus să fac, dar copilul este poziționat cu picioarele înainte și doctorul spune că nu se aștepta la asta. Strigă la mine să-l găsesc pe stăpân. L-am căutat peste tot în satul Kingston - la Hanul Trandafirul și Coroana, la grajduri. Am căutat peste tot, dar a dispărut. Isterică, fata a început să hohotească. Vă rog, n-o lăsați să moară, doamnă James. Vă rog! A apucat-o de brațe pe Tessa, trăgând-o ușor către ușă. Richard nu are decât șase ani; o să rămână fără mamă.

Eli Hilton era mort. Tessei nu îi venea să creadă. Iubitul Bellei, tatăl lui Alfie, mort într-un război care aproape se încheiase. Tessa se aflase de față când Eli venise pe lume, iar la scurtă vreme după aceea dăduse

naștere fiicei sale, Bella, iar cei doi fuseseră de nedes-părțit toată viața. Eli îi era ca un fiu, iar în timp ce ser-vitoarea rămăsese locului, privind-o țintă prin ploaia care cădea, Tessa simțea că nu mai poate respira. Dar nu avea timp să reacționeze la această veste, nu avea timp să urle și să plângă. Ea nevoie de ea.

– Alfie, rămâi aici, la căldură, nu lăsa focul să se stin-gă, a zis ea, trăgându-și ghetele grele, negre și învelindu-și umerii cu șalul înainte de porni prin furtună.

Îi adusese pe lume pe primii doi copii ai lui Evelyn – Eli și fratele lui mai mic, Richard – și ambele nașteri fuseseră dificile. Evelyn era o femeie al cărei travaliu părea să nu se mai sfârșească. Ea era minionă, canalul nașterii era mic și era nevoie de multă răbdare, ceea ce Tessa era convinsă că îi lipsea doctorului Jenkins. Trebuia să se poată mișca prin cameră în timpul trava-liului și la ambii copii dăduse naștere stând de-a bușilea pe podeaua dormitorului ei de la Conacul Tiselor, dar fără îndoială doctorul Jenkins o fixase în scărițe și folo-sea forcepsul pentru a încerca să scoată copilul cu forța.

În timp ce alergau de la marginea pădurii pe aleea din piatră a imensului conac în stil georgian, amintirea certei avute chiar în acea dimineață cu Wilfred Hilton o umplea de tristețe.

– Vreau ca tu și bastardul acela să plecați de la casa parohială și de pe pământul meu, îi spusese el. Nu aduci decât rușine Bisericii și familiei mele. Te văd cum încerci să le ascunzi pe femeile acelea cărora le induci avorturi spontane; crezi că dacă le aduci aici în miezul nopții nu vom observa? Ești o rușine, doamnă James, cu toate secretele și ierburile și leacurile tale organice. Avem nevoie de doctori adevărați, ca doctorul Jenkins, nu de vrăjitoare ca tine, care îl urăsc pe Dumnezeu și

răspândesc ura față de practicile medicale corecte, ca pe un cancer în toată comunitatea noastră.

De când devenise moașă, femeile o întrebau mereu cum să scape de pruncii care creșteau în pântecul lor. Le ascultase întotdeauna înțelegătoare, dar știa că este ilegal: ajungeai la închisoare dacă provocai un avort. Dar nu legea o împiedica, ci instinctele ei – își dedicase viața salvării copiilor, nu uciderii lor –, așa că în schimb le oferea alinare. Le asculta și nu le judeca, pentru că știa că o femeie are motivele ei să nu dorească un copil. Poate avea deja prea mulți de crescut, sau era slăbită după atâtea nașteri, încât încă una ar omori-o – și, fără ea, ce s-ar alege de ceilalți copii ai ei? Acestor femei le dădea ierburi care erau recomandate pentru provoca-rea menstruației, dar majoritatea nu avea efect. Câteva femei fuseseră atât deperate, încât amenințau să se omoare. Femeile acestea o tulburau cel mai mult. Dacă nu le-ar fi ajutat, ar fi putut bea înălbitor sau ar fi putut încerca singure cu un ac sau o andrea sau prin alte metode care aveau adesea consecințe înfiorătoare. Era o lume a bărbaților și puțini știau ce suferințe avea de îndurat o femeie pentru plăcerea lor.

– Și ce l-au învățat pe doctorul Jenkins la școală? ripostase ea la vorbele lui Wilfred Hilton. Câți copii a adus pe lume? Nu înveți la școală cum să alini suferința unei mame abia destul de mare ca să aibă un copil, care mai are puțin și moare de durerea facerii. Sau pe una care nu poate scoate copilul pentru că are canalul prea îngust.

– Rușine, doamnă James. Ai vrăjit toate femeile din sat cu limba ta ascuțită. Vreau să plecați de aici mâine.

Traversând casa și urcând scările spre dormitorul lui Evelyn, gândul la tot sângele pierdut era cel care o împingea înainte. Copilul se întorsese, iar Evelyn

era probabil slăbită din cauza sângerării, poate chiar incapabilă să mai împingă copilul. Oricare ar fi fost sentimentele ei pentru Wilfred Hilton, Tessa trebuia să încerce să își ajute prietena.

Dar când a pășit în dormitor, nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru scena din fața ei. În cei treizeci de ani de când era moașă nu văzuse niciodată atâta sânge. Cearșafurile albe pe care zăcea și cămașa de noapte ivorie a lui Evelyn erau toate roșii. Evelyn era întinsă în centrul patului cu coloane, palidă și lipsită de viață, cu picioarele în scărițe, iar doctorul se sforța să tragă de picioarele copilului, care avea capul încă înăuntrul ei.

- Pentru numele Domnului, fă ceva! a strigat doctorul când a zărit-o pe Tessa. Umerii copilului s-au blocat. Nu pot să scot copilul. Am tăiat-o, dar tot nu iese.

Se uita în sus la ea, gâfâind de epuizare, iar sângele i se încliease pe brațe până la coate.

Tessa s-a repezit la Evelyn și i-a coborât cu grijă picioarele din scărițe. Și-a dat seama văzând cum arată și văzând tot sângele scurs, că era prea târziu să o mai salveze. Dar picioarele copilului se mișcau; poate că mai era speranță pentru copil. În grabă, a pipăit abdomenul lui Evelyn, căutând umărul copilului și apoi a apăsat pe stomacul ei, deasupra osului pelvian.

- Ce faci? a gâfâit doctorul, cu chipul maroniu și scaldat în sudoare.

- Încerc să disloc umărul copilului, a răspuns Tessa. Ajută-mă să o așez de-a bușilea.

Doctorul s-a uitat la ea cu ochii măriți de groază.

- Nici gând! Nu vreau să mai am nimic de-a face cu asta!

Și-a luat geanta și s-a repezit spre ieșire, cu cămașa albă împroșcată de sângele lui Evelyn.

Tessa l-a privit cum pleacă, știind ce însemna asta: că o va învinui pe ea pentru ceea ce făcuse el, iar munca ei de moașă va lua sfârșit. S-a uitat la Evelyn, apoi la Sally care se făcuse mică în hol și plângea încetisor.

- Ajută-mă! a zis ea scurt, împietrită de teroare. Sally, tu m-ai implorat să vin, te rog, Evelyn are nevoie de tine.

Fata a ridicat ochii spre Tessa, apoi a încuviințat din cap și a făcut câțiva pași spre ea. Împreună au întors-o pe Evelyn, apoi Tessa a pătruns cu o mână în pântecul ei și cu mult efort a întors copilul.

- Împinge, Evelyn, a șoptit în urechea prietenei sale când s-a pornit următorul val de durere.

Evelyn și-a folosit ultimele rămășițe de putere ca să împingă, iar Tessa a tras cu toată forța și copilul a ieșit: o fetiță frumoasă, cu picioare lungi și albe, iar buzele ca bobocii de trandafiri pătate cu albastru.

Au trecut câteva minute lungi în care Sally a plâns cu suspine în colțul camerei, iar Tessa a rămas pe podea, suflând în gura copilului și frecându-i burtica moale, încercând disperată să redea copilului viața. Într-un final a renunțat și a privit spre Evelyn, care nu mai respira.

Nu și-a dat seama când a intrat Wilfred Hilton în cameră, cu doctorul agitându-se pe urmele lui, dar nu a auzit nici strigăte, nici urlete de furie; a ignorat-o în întregime și s-a apropiat cu pași mici de soția lui, a privit la pielea ei de porțelan, apoi la copilul lipsit de viață, înainte de a trage cearșaful peste fața lui Evelyn. Tessa s-a ridicat nesigură în picioare și a așezat copilul mort în pătuțul de lână ușă.

- Ce caută aici Tessa James, doctore Jenkins?

- A intrat cu forța, domnule Hilton. Când am plecat, doamna Hilton și bebelușul erau în viață, a zis doctorul.

- Sally, cheamă poliția, a zis Hilton.

Frica a prins inima Tessei ca într-o gheară. Nu s-a gândit decât la Alfie, rămas singur lângă foc în vechea casă parohială, nepotul pe care Wilfred Hilton îl dezmoștenise și de care ar face orice să se vadă scăpat.

- Rămâi aici, doamnă James! a țipat Hilton, dar ea nu s-a oprit, știind ce avea de făcut. Și-a făcut loc printre cei doi bărbați, a coborât scările în fugă și apoi a traversat în goană aleea de acces. Nu s-a oprit decât la oficiul poștal din Kingston, cu hainele și mâinile încă pătate de sângele lui Evelyn și a compus o telegramă urgentă pentru fiica ei, aflată la Portsmouth.

Draga mea Bella,

Vino acasă urgent. Alfie te așteaptă în locul nostru secret. Mama. X

Cu picioare tremurând, se grăbise apoi spre casă, spre vechea casă parohială și spre Alfie, care dormea dus lângă foc.

Bum, bum, bum. Poliția, deschideți!

- Baba, promite-mi și eu o să te cred, a zis băiatul ridicând spre ea priviri pline de rugăminți.

Tessa a ezitat, temându-se că ar minți dacă ar face promisiunea, dar mai rău, mult mai rău, era să lase un copil de șase ani singur în întuneric zile întregi, cu teama că nu va veni nimeni după el.

- Promit, a zis ea cu fermitate, hotărându-se că dacă Bella nu se va întoarce în sat în cinci zile, să mărturisească poliției unde se află Alfie.

Dacă ar întârzia mai mult ar însemna să îl condamne pe băiat la moarte. Va face tot ce îi stă în puteri să îl țină departe de orfelinatul la care Wilfred

Hilton intenționa să îl trimită, dar nu îi va pune viața în primejdie.

S-a aplecat și a prins fața băiatului în palme.

- Alfie, dacă te vede cineva, te vor lua. Iar Wilfred Hilton va avea grijă să-ți schimbe numele, ca mama să nu te mai poată găsi. Aceasta este singura noastră șansă.

Bum, bum, bum.

- Știm că ești acolo, doamnă James. Deschide!

- Dragul meu, trebuie să fii curajos. Ia cheia acum și încuie-te pe dinăuntru. A scos de la gât cheia ornamentată, cu capătul gravat cu o salcie, și i-a întins-o copilului. Poți să ieși oricând ai nevoie, dar trebuie să încerci să n-o faci, a adăugat ea cu fermitate.

A început să coboare capacul cămăruței, amintindu-și de ziua în care a descoperit-o. Avea de gând să lustruiască scările din mahon închis la culoare și le șlefuiă, apăsând cu putere treapta de sus, când a auzit un clicet și zgomotul declanșării unui arc. Luase lumânarea și intrase. Era un spațiu mic, abia dacă aveai loc să te întinzi, dar dintr-un motiv sau altul nu dădea senzația de clausturare. La capăt era o fereastră, făcută din cărămizi de sticlă albastră, de aceeași nuanță pătrunzătoare ca ochii lui Alfie și ai Bellei, iar camera dădea impresia unei căsuțe în copac, a unei vizuini sau a unui adăpost. Se gândise de îndată că în meseria ei s-ar putea dovedi util pentru femeile care aveau nevoie de un loc unde să se ascundă în timp ce corpul lor își revenea după ravagiile nașterii sau pierderii sarcinii. Care nu suportau ideea de a se întoarce acasă la familiile făcute de rușine sau la soții violenți.

Bum, bum, bum!

- Deschide ușa, doamnă James, sau o spargem. Ai zece secunde la dispoziție. Zece...